

VELIKI ŠKURH *Numenius arquata*
CURLEW – 3 at Lake Šoštanj on 23rd January 1988

V sončnem vremenu, dne 23. 1. 1988, sva s S. Polakom na travniku na jugozahodni strani Šoštanjskega jezera opazovala tri (3) primerke velikega škurha. Ptice so brskale po tleh za hrano, približno 50 metrov stran od vodne površine. Ko sva se jim približala, so odletele proti vzhodu. V naslednjih dneh ptice na omenjenem področju niso bile več opažene. Podatek je zanimiv zaradi pojavljanja te vrste v osrednji Sloveniji v zimskem času. *Tatjana Čelik, Stantetova 8, 63000 Velenje*

KUKAVICA *Cuculus canorus*

CUCKOO – *Late appearance: one at Tomačevo (Ljubljana) from 24th to 25th October 1991*

24. oktobra 1991 sem ob 8. uri zjutraj ob severni ljubljanski obvoznici pri naselju Tomačevo opazil kukavico, ki je sedela na daljnovodni žici. Zlahka sem jo spoznal po njeni značilni obliki. Presenečen pa sem bil tudi naslednji dan, tj. 25. oktobra, ko sem kukavico opazoval skoraj na istem mestu in ob isti uri. Opazovanje je zanimivo zato, ker je verjetno to eden najbolj poznih podatkov o jesenskem pojavljanju kukavice v Sloveniji. *Janez Dovič, Tomačevo 7, 61000 Ljubljana*

ČEBELAR *Merops apiaster*

BEE-EATER – *New colonies discovered at Jareninski dol and near Šentilj*

10. avgusta 1991 sta B. Štumberger in F. Bračko organizirala pregled Slovenskih goric, področja med Celjem in Podčetrtnom in Goričkem. Naša naloga je bila popisati zlatovranke in oceniti velikost populacije v letu 91. K delu sta pritegnila večino štajerske ornitološke srenje, na pomoč in »safari« pa so priskočili še kolegi iz »centra«.

Prevzel sem teren ob cesti Maribor–Šentilj, na levi strani dolino Dobrenjskega potoka in na desni Jareninski dol, Vukovski dol, Jakobski dol in Jurovski dol.

Kljub nezavidljivemu rezultatu pri iskanju zlatovranke sem le prišel do imenitnega odkritja. V vasi Zg. Štrihovec, pred Šentiljem, sem z glavne ceste zavil desno čez železniško progo in se peljal k začetku doline Jareninski dol. Po slabih 2 km vožnje sem prišel do križišča za Sladki vrh,

kjer sem se ustavil, da pogledam za zlatovrankami. Zlatovrank sicer ni bilo, videl sem pa del peskokopa, katerega peščena sivina je kot rana zijala na strmem košenem travniku. Šel sem pogledat peskokop. V približno 6 m visoki in 15 m dolgi peščeni steni je bilo 5 čebelarjevih lukenj.

Najnižja med njimi je bila velikosti otroške glave. Pod njo so spodkopavali pesek in zgornje plasti so se počasi krušile. Proces je ob mojem prihodu prišel do sredine gnezdilne votline, v kateri sem našel jajce. Ostale štiri luknje so bile nepoškodovane. Čebelarjev nisem videl.

Dvomim, da so domačini iz Slovenskih goric prebirali temeljiti Gregorijev prispevek o čebelarju na Slovenskem v 43.–44. št. *Acrocephalus* in upoštevali pogojnik, da je treba narediti primerne stene za čebelarja. Preprosto so potrebovali pesek pri gradnji in najlažje ga je izkopati v strmini travnatega hriba. S tem so, ne da bi se zavedali posledic svojega početja, omogočili gnezdenje čebelarjem, ki so nastavili vrče, če že dežuje. Peskokopi so v Slovenskih goricah običajni način izkoriščanja naravnih danosti, zato se smemo nadejati gnezditve tudi v bodočnosti.

Iz pripovedovanja 60-letne domačinke iz Slovenskih goric, ki se dobro spominja čebelarjev v petdesetih letih, lahko z veliko gotovostjo sklepamo, da je čebelar tudi takrat gnezdil v slovenjeh-goriških peskokopih.

Tako je bila na relaciji med krajema Šentilj (na avstrijski strani) – Počenik (B. Štumberger, *Acro.* 47), kjer čebelarji gnezdiijo, najdena še ena kolonija.

In tako bomo odslej, preden si bomo šli ogledat gnezdišče čebelarja pri debeli Berti, zagotovo zavili še v Jareninski dol. *Franč Janžekovič, Majstrova 10, Maribor*